

Pohoří na Šumavě

Pohořská kaple

Kamenec

Hostinec pod Kamencem

Boží muka

Pohoří na Šumavě

Český pramen Lužnice

Kamenec

Křížek na Stodůleckém vrchu

Šance

Pohoří na Šumavě

Strom na Šancích

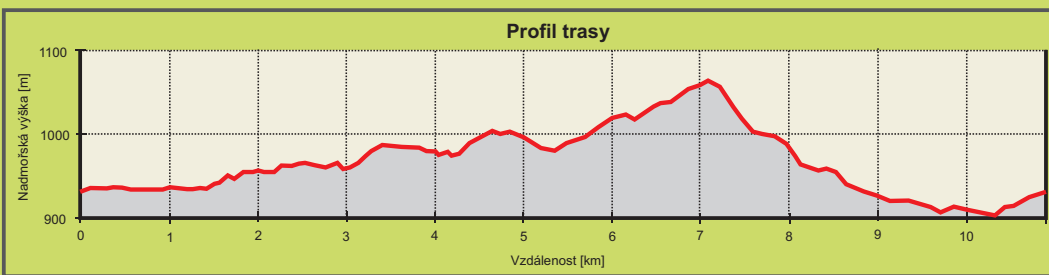
Kostel v Pohoří na Šumavě

STATISTIKA

— doporučená trasa — alternativní trasa měřítko 1: 37 000

Celková vzdálenost	10,9 km	Minimální výška	905 m n. m.	pod Pohořím
Celkové převýšení	245 m	Maximální výška	1072 m n. m.	vrchol Kamence
		Počáteční výška	929 m n. m.	Pohoří na Šumavě

PAŠERÁCKÁ TRASA

Šance - Kamence - Pohoří na Šumavě

Hraniční sloup

Kamenec 1072 m n. m.

Zerav obrovský

Délka trasy: 10,9 km - Náročnost: 2/5 - Převýšení: 245 m

Projekt byl realizován v rámci Akčního plánu Programu rozvoje Jihočeského kraje pro rok 2010

PAŠERÁCKÁ TRASA

Vážení návštěvníci, ocitáme se na samém jihu české části Novohradských hor. Kromě výstupu na nejvyšší vrchol těchto hor, máme dnes v plánu připomenout si osudy zaniklých obcí Pohoří na Šumavě, Šance a Steinberg. Několik kilometrů půjdeme po státní hranici. Mnohokrát přejdeme z Čech do Rakouska a zpět a vůbec nám to nepřijde zvláštní. Stejně jako lidem, kteří zde do poloviny 20. století žili.

Hřbitov v Pohoří na Šumavě

PŘÍSTUPNOST

Trasa začíná i končí v Pohoří na Šumavě. Jedete-li autem, projedte Pohořím až na konec, kde je parkoviště. Z Nových Hradů je to sem 37 km. Cestou se můžete zastavit u kostela v Dobré Vodě či se podívat k Žofínskému pralesu.

NÁROČNOST

Trasa není fyzicky příliš náročná. Rozdíl mezi nadmořskou výškou Kamence a Pohoří na Šumavě činí necelých 150 m. Celkové převýšení 245 m na 11 km je bez problému zvládnutelné. Trasa obsahuje mnoho kratších úseků, které jsou na kolem či s kočárkem neprůjezdné. Velkou část tvoří různě široké lesní pěšiny.

DOPORUČENÁ TRASA

Stojíme na parkovišti v Pohoří na Šumavě. Je těžké si představit cestu od kostela až sem lemovanou desítkami stavení. Je těžké si představit, že zde na konci 19. století žilo přes 1000 lidí. Je těžké si představit, že zde stávalo přes padesát domů. Jedině část kostela a hřbitov se dočkaly dnešních dnů. Ostatní domy jsou nové. Kostel je postupně opravován Pohořským vlasteneckým spolkem z Rakouska. Určitě si ho nezapomeňte prohlédnout, až se kolem něj budeme vracet.

V tuto chvíli Pohoří na Šumavě opouštíme a na rozcestí se dáváme doprava. Cestou vlevo bychom šli po cyklistické trase č. 1193 a na první křižovatce se napojili na Vrcholovou trasu. Nás bude 1,5 km ke státní hranici provázet zelené turistické značení KČT. Když po této cestě jdeme, ani nás nenapadne, že kdysi to bývala významná spojnice mezi Kaplicí a Weitrou. Několik desítek metrů před hranicí zbystříme, a pokud nejsou louky pokosené, hledáme vlevo vyšlapanou pěšinku. Vede k turistickému odpočívadlu a informačnímu panelu, pod kterými je studánka s českým „nepravým“ pramenem Lužnice. Ten pravý nalezneme v Rakousku na úbočí hory Eichlberg (1054 m n. m.) nedaleko odsud.

Památný zerav obrovský

Cesta po hranici

Studánka Antonius Quelle

Cesta po hranici

Rozvaliny u památného zeravu

s nápisem „nach Sandl“. Odtud se až k Šancím budeme držet spíše rakouského značení, než hraničních patníčků. Je to schůdnější trasa. Cestou potkáme historický hraniční kámen, boží muka a další pitný pramen s názvem Stadlberg. I zde za posezení a možnost doplnění tekutin vděčíme rakouskému okrašlovacímu spolku. Občerstvení scházíme k zaniklé obci Šance. Nad potokem zde stojí **barokní hraniční sloup z roku 1661**. Označuje hranici tří historických zemí – Čech, Dolních a Horních Rakous. Dnes však stojí několik desítek metrů v Rakousku. Ani hranice států nejsou neměnné. Ale přesto se jedná o historický hraniční kámen a my musíme najít dnešní první kešku. Bude někde v blízkém okolí.

Vracíme se zpět na cestu a přicházíme k dalšímu odpočívadlu a turistickému rozcestníku. Neváháme přejít hranici (ještě ji dnes přejdeme mnohokrát) a jdeme k blízké Pohořské kapli. S patřičnou úctou vstoupíme dovnitř a se zájmem si prohlédneme vystavené dobové fotografie a zmenšený model Pohořského kostela. Vrátime se zpět k rozcestníku a vydáme se doleva podél hranice. Půjdeme po nejdůkladnějším značení, jaké existuje – hraničních patnicích. Zároveň nás bude až k 3 km vzdáleným Šancím provázet místní rakouské modrobílé značení, které sem přichází z Karlstiftu.

Jdeme po hranici. Všimáme si rozdílu krajiny na obou stranách. Zvlášť výrazný je v době, kdy nejsou české louky ještě pokoseny. Vlevo pečlivě zastřižený trávník a domy několik metrů od státní hranice, vpravo metr vysoká tráva a téměř konec světa. Nebylo to tak ale vždy. Ještě v 1. polovině 20. století vypadaly obě části hranice stejně – tak jak dnes vypadá ta rakouská.

Naše hraniční pěšina se sbíhá s místní silnicí a dlouho tyto cesty půjdou více méně rovnoběžně. Přesto se budeme držet té naší, hraniční. Přicházíme ke studánce Antonius Quelle. Voda je pitná, takže můžeme doplnit tekutiny. O studánku a okolní posezení se stará rakouský spolek pro obnovu a údržbu kultury a krajiny.

Pokračujeme dál. Cestou potkáváme roztroušené samoty osad Stadlberg a Flußieder. Přicházíme ke křížku u Stodůleckého vrchu a ke stejnojmenné přírodní památce. Stodůlecký vrch je největší lesní vrchovištní rašeliniště v navržené CHKO Novohradské hory. Toto významné prameniště má rozlohu 50 ha a vyhlášeno bylo v roce 1992. Zasahuje až k hranicím, takže podél něho nějaký čas půjdeme.

Časem se opět přiblížíme k silnici, ale pouze na několik desítek metrů. Všimneme si místního modrobílého značení a směrovky ve tvaru hraničního sloupu na Šancích. Ukazuje doprava. Jdeme tedy na hranici lesa, kolem velkého statku, až přijdeme do lesa na rozcestí čtyř cest. Půjdeme vpravo, kam ukazuje směrovka

Odcházíme od hraničního sloupu. Přešli jsme potok a stojíme na rozcestí. Za námi je cesta, kterou jsme přišli. Doleva ukazuje modrobílé značení. Doprava vede cesta zpět na Pohoří. Půjdeme po ní. Ale jen několik desítek metrů. Po nich se totiž ocitneme na dnešní státní hranici. Zabočíme vlevo a vstoupíme na pěšinku, která ji lemuje. Po této úzké cestě budeme rovnoměrně 2,5 km stoupat. Pěšinu lemuje desítky mravenišť. Pravděpodobně i díky mravencům je tak pěkně udržovaná. Chovejme se jako na návštěvě.

Konečně přicházíme k turistickému rozcestníku „pod Kamencem“. K vrcholu je to už jen 500 metrů po zelené značce, která zde opět začíná. Opustíme tedy definitivně státní hranici a začneme sledovat turistické značky. To je důležité, protože po pár metrech zelená nenápadně odbočí vlevo, zatímco hranice jde rovně. Blížíme se k pozůstatkům domu zaniklé obce Steindorf. Mezi stromy už vidíme zbytky zdí. Mapy toto místo nazývají hostincem pod Kamencem. Zda to byl hostinec, se však s jistotou neví. Není nám znám ani osud samotné vesnice. Respektive existuje několik verzí. Je ale nanejvýš pravděpodobné, že zánik přišel ještě před První světovou válkou. Prohlédneme si kamenné torzo a dojdeme k cestě. Doleva se jde k zaniklé sklárně Pavlína, doprava na Kamenc. Cesta je pravděpodobně rozbahněna, takže ji přeskochíme a budeme pokračovat po levé straně. Stoupáme vzhůru. Spatřujeme kamenné zídky a první vrcholové skály. Přejdeme sedlo a vystoupáme několik posledních metrů. Hurá, vrchol nejvyšší hory Novohradských hor je dobyt. No, nic moc, chtělo by se nám říct. Při výstupu jsme se ani nezahřáli a výhled odsud také není. Nebýt tabulky KČT, která nám oznamuje, že stojíme v nadmořské výšce 1072 m n. m. na vrcholu hory **Kamenec**, ani bychom si toho nevšimli. Byla by to škoda minimálně kvůli kešce, kterou zde musíme odlovit. Nenechme se při tom zmást přítomností skal. Nemusíme nikam lézt, abychom ji našli.

Po vrcholové svačině pokračujeme dál po zelené značce. Čeká nás sestup. U prvních skal za vrcholem se pěšina rozdvouje. Budeme se držet zelené. Tedy vpravo. Po chvíli se kolmo napojíme na širší cestu a dáme se vlevo. Přicházíme na nevidaně velkou křižovatku. Vpravo je cesta, která tady svými rozměry působí jako dálnice. Byla postavena v roce 2010 a sloužit má pravděpodobně lesní těžbě. Zelená nás vede příčně přes křižovatku.

Z lesa konečně vystupujeme na menší palouk. Na první pohled nás zaujme vysoký strom, který stojí několik desítek metrů před námi. Je to památný **zerav obrovský (Thuja plicata)** a patří mezi tři největší v ČR. Než se pustíme do hledání kešky, všimneme si vlevo trojstupňových božích muk, typických pro tuto oblast. To už nás GPSka zavádí do lesa. V lese spatřujeme zbytky stavení. Je to jeden z mnoha zaniklých domů, které byly roztroušeny po okolí. Soustředěně hledáme dnešní třetí kešku.

Pokračujeme v cestě. Procházíme kolem přírodní památky Prameniště Pohořského potoka. Po nějaké době se k nám zprava připojí cesta vedoucí k Šancím a posléze zleva i cesta ze zaniklé hutě Pavlína. Tím se k nám také napojuje cyklotrasa č. 1193. Před sebou jsme již zahlédli domy, a tak víme, že se blížíme k cíli. Ještě dvakrát sejdeme k přítokům Pohořského potoka a ocitneme se v nejnižším bodě dnešní cesty. Poté již přicházíme zpět do Pohoří na Šumavě. Prohlédneme si kostel a hřbitov a jdeme cestou nahoru k parkovišti. Dokážete si představit, že jdeme po hlavní ulici, podlouhlém náměstí, lemovaném desítkami domů?

Cesta z Kamence do Pohoří na Šumavě